

DE DOOD IS ANGSTAANJAGEND

HIJ IS DE VOLEINDIGING VAN HET LEVEN

***Remo PIDEG* ©®**

Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 16 jaar

Deze paperback of E - publicatie mag door kinderen vanaf 16 jaar worden gelezen. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische pure halloween horror met spoken en geesten, of soms zelfs de Dood als de huiveringwekkende figuur met de Zeis.

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

FAMILIE, VRIENDEN EN VIJANDEN
WORDEN VAAK VERGETEN
DE DOOD VERGEET NIEMAND

VOORWOORD DOOR SWITTEKE

De auteur van dit boek is een vijfenzestigjarige zwaar gehandicapte man, doof geboren met een bilaterale zeer luide tinnitus, half blind en rolstoeler. Het schrijven van verhalen is begonnen na de dood van zijn eerste echtgenote in 1988. Zij stierf aan orgaanfalen en was zwanger van een tweeling. Remo is een zeer geoefend dromer. Al sinds zijn prilste jeugd onthield hij elke droom die hij ooit heeft gehad. Later kwam Remo op het idee zijn dromen te boek te stellen en de lezer te leren dromen. Alles wat deze zogenaamde nachtelijke hersenspinsels betreffen kan door oefening worden gebruikt in het dagelijkse leven. In 2005 kreeg Remo een CVA (Cerebro Vasculair Accident) wat hem half blind maakte en in de rolstoel kluisterde. Toch gaf hij het niet op en bleef de man die hij altijd was, vriendelijk, recht voor de raap, een scherp intellect en humoristisch. Hoewel hij doof geboren is, spreekt Remo vloeiend en accentloos drie talen. U houdt hier nu zijn eerste fictieverhaal in handen. Remo creëerde de jonge Antwerpse politiemann, rechercheur Dominique Degryse met zijn onafscheidelijke vriend brigadier Willy Lemmens en schouwvarts 'Doc'. Drie goede vrienden waarin horror als een rode draad doorheen hun avonturen lopen. Maar Remo liet het niet bij deze figuren alleen. In vele van zijn ijzingwekkende nachtmerries vond hij zeer interessante stof voor griezel- en spookverhalen die je best niet 's avonds in je bed gaat lezen. Ook de knokige met de oude wijde kapmantel en de lange vlijmscherpe zeis komt als figuur dikwijls aan bod als de Dood of de Grim Reaper in Remo's verhalen. Of je nu in deze kwibus gelooft of niet, in Remo's verhalen verschijnt het wezen als een ondood monster die Dominique en zijn vrienden naar het leven staat maar vaak ook de weg wijst naar antwoorden in Doms speurtochten. De manier hoe Remo zijn verhalen schrijft, is niemand gewend. Hij verstaat tevens de kunst om horror en humorisme te laten afwisselen. Maar Remo is in de eerste plaats een Sinjoor (Antwerpenaar) en zal bepaalde zinnen ook in het Antwerps schrijven. Ook spelen in zijn verhalen fragmenten uit het verre verleden. Deze zijn echt naar waarheid en geschiedenis geschreven. Want Remo's fervente passie is inderdaad geschiedenis, gaande van het tijdperk Mesozoïcum, de periode dat het leven de aarde bevolkte na de Grote Afkoeling, tot Wereldoorlog II en de huidige politieke gebeurtenissen. Enkele van zijn verhalen zijn pure science fiction over

kwantumfysica en het mogelijke leven na de dood. Maar vergis u niet, Remo is een agnost en hanteert slechts één principe van wiskundige – filosoof René Descartes als bewijsvoering. Aan alles moet worden getwijfeld tot men stoot op iets wat ontwijfelbaar is. Concreet genomen wil dit zeggen dat alles onderhevig is aan bepaalde wetten maar ook aan nog niet ontdekte of compleet onbekende wetten. Remo gelooft onder andere niet in psychiatrie wat hij als zuivere humbug beschouwt. Enkele van zijn spannende fictie verhalen zullen dat ook aantonen en het zal de lezer zijn die daarover kan oordelen. Alle verhalen zijn zuivere fictie maar de zogenaamde psychiatrische omstandigheden waarin zich deze verhalen afspelen zijn meestal allesbehalve fictie. En opgepast, sommige van zijn verhalen kunnen zeker echt gebeurd zijn. Remo haalt niet alleen vaak inspiratie uit zijn nachtmerries maar ook uit plaatsgevonden gebeurtenissen. Remo dompelt je onder in een wereld waarin fictie werkelijkheid kan zijn maar ook in verhalen waar de werkelijkheid als fictie wordt afgeschilderd. Dat kan voor sommige mensen heel erg verwarrend over komen. Remo laat het aan de lezer over of je zijn verhalen wilt geloven of niet en neem van me aan, de twijfel kan soms zeer hard toeslaan.

Switteke, tweede echtgenote van Remo Pideg

INLEIDING

Dit is het eerste boek over een zeer integere en sympathieke rechercheur van de Antwerpse politie, moordafdeling. Over zijn jeugd en verleden weet de capabele politieman zelf bijna niets. Dat zou zo gebleven zijn ware het niet dat zijn baas, commissaris Gaston Bomans hem plots opzadelde met een 'Cold Case' die nog steeds om opheldering vroeg. In normale gevallen zou zo'n oude Cold Case naar de 'Stofkamer', waar niet opgeloste moordzaken verticaal worden geklasseerd of naar de 'Papierversnipperaars' verhuizen. Maar dit ging om een moord op een politieman, bijna vijftig jaar geleden. Dat kon Gaston Bomans zich niet veroorloven. Een onopgeloste zaak van een vermoorde politieman was immers een smet op het blazoens van de politie.

Nu alle oude dossiers vanaf 2006 dienen te worden gedigitaliseerd kregen sommige, belangrijke onopgeloste dossiers een tweede of zelfs derde levensadem. Dat deze Cold Case ook de levensvisie en duistere geheimen uit het leven van deze vrij knappe jongensachtige politieman naar boven liet borrelen wilde rechercheur Dominique Degryse deze zaak zo snel mogelijk oplossen. Doch de geheimen die naar boven kwamen lieten Dom in een almaar moeilijker positie op alle mogelijke vlakken dumpen. Samen met zijn goede vriend de zes jaar oudere schouwvader 'Doc' Braeckmans en zijn geüniformeerde brigadier Willy Lemmens bracht Dom steentje na steentje, puzzelstukje na puzzelstukje naar boven. En wat hij vond, stond hem allerminst aan.

Wilde Dom al die vreemde waarheden wel verder doorgronden? Wilde hij de geheimen uit zijn jeugd wel vinden? Hij ontdekte tot grenzeloze verbazing dat hij een eeneiige tweelingzus had, hij vond zijn biologische ouders terug... die vermoord waren toen hij nog een kleine jongen was en nog veel meer. Hij vond bizarre puzzelstukken die hem bijna aan de grens van complete waanzin brachten. Dominique kreeg te maken met het toppunt van Corruptie in persoon... Eerste Schepers Lydia Verbeelen, kortweg Patapouf of vaak ook 'Waggelende Kwak' genoemd omdat ze met haar honderdnegeenzestig kilogram een bombastische

dikke verschijning was. Dom kreeg ook te maken met twee huurmoordenaars en zelfs twee opdrachtgevers, sinds hij zich met deze Cold Case bezig hield. Doch het zal hem absoluut niet stoppen. Als rechercheur Dominique Degryse zich in iets vastbijt, laat hij dat pas los als alle puzzelstukken op hun plaats gezet zijn en de dader(s) achter slot en grendel zitten. Dat lag nu eenmaal in zijn aard. Echter, hoe meer hij zich vastbeet in deze zaak, hoe meer hij weezin voelde deze onopgeloste moord op een politie inspecteur, vijfendertig jaar geleden, vooralsnog op te lossen. Want, wie zou Dom als moordenaar(s) ontdekken?

En er was één ding die zijn levensvisie volledig door elkaar husselde. Als agnost kon hij maar moeilijk geloven dat er meer was dan hemel en aarde deden vermoeden. Veel meer zelfs. Vaak wist Dom niet hoe hij een verslag voor de onderzoeksrechter moest opstellen zonder de waarheid geweld aan te doen, want vele dingen werden door politie en overheid beschouwd als ‘aangebrande zaakjes’, oftewel zaken waarin een vleugje paranormaliteit zit. Dom was sowieso een realistische agnost. Hij hield een citaat van de wiskundige – filosoof, René Descartes hoog in het vaandel.

‘Aan alles moet getwijfeld worden tot men stoot op iets wat ontwijfelbaar is’.

Voor Dom betekende dit dat er niets, maar dan ook niets ontwijfelbaar kan zijn. Als iemand de rechercheur dan op onomstootbare wiskunde wees dan verwees Dom als weeromstuit op de vondst van het Higgsboson of Godsdeeltje alle gekende wiskundige, de meetkundige, en de algebraïsche, alsook de fysica wetenschappen compleet omver zal werpen. Het LHC te Lausanne heeft zijn gelijk daarin ook bewezen.

Dominique is door zijn vrome godvruchtige tante Yvette Planckaert streng katholiek opgevoed. Doch de rechercheur gelooft niet in een God die als een belonende of belerende hoge koning die ergens in de hemel leeft. Waar hij wèl in geloofde was de goedheid en de slechtheid van de mensen en in een Energetische Intelligentie die alles creëerde. Vaak was deze sympathieke en vlotte rechercheur in strijd met zichzelf als hij dingen meemaakte die hij niet kon beschrijven of vatten. Zijn gehele leven is zo’n beetje zoals de bekende rechercheur Nick

Burkhardt van de succesvolle serie Grimm met het grote verschil dat in zijn belevenissen de ijzingwekkende realiteit onontkoombaar is. Met andere woorden gezegd, dat de realiteit de fictie vaak overtreft.

Rechercheur Dominique Degryse... een alleenwonende, vrij knappe man met een oude kater 'Snorretje' van wie hij zielsveel hield. Dom, soms DeeDee zoals hij genoemd wordt, iemand die graag een heerlijke dure sigaar rookte maar een afschuwelijke hekel aan alcoholische dranken had en een vrij gezond leven op nahield had slechts één hobby - ondeugd... vissen, hengelen... samen met zijn oude vriend, de schouwarts van de politie die zich simpel 'Doc' laat noemen. Niemand kende de echte voornaam van deze lijkenonderzoeker, buiten Dom en die had hem gezworen diens voornaam nooit of te nimmer vrij te geven. Als gewone man heeft Dom een vrij saai leven. Vrouwen interesseerden hem maar matig hoewel hij sowieso onbetwistbaar heteroseksueel was. Dom heeft een mooie vriendin maar niemand kende haar, zelfs zijn naaste medewerker, brigadier Willy Lemmens niet. Geen enkele persoon wist dat Dom een goede vriendin had van wie hij heel veel hield, een waardin van een klein cafeetje die zelf twee leuke poezen had en bovendien ook zelf graag een goede sigaar lustte. Ze aanvaardde dat Dom als drukbezet politie rechercheur haar erg weinig kon bezoeken. De dagen dat de rechercheur zich kon vrijmaken waren zalige geschenken uit de hemel voor Swittie, de waardin van café. Swittie was het koosnaampje van deze sympathieke waardin. Helaas zal je haar in dit eerste verhaal van rechercheur Dom Degryse nog niet tegenkomen. De Cold Case zaak waarmee zijn baas, commissaris Bomans hem opzadelde had immers al zijn onverdeelde aandacht nodig.

Het zal allicht nog vele jaren duren eer Dom alle puzzelstukjes van deze Cold Case in de juiste vakjes kon plaatsen en aldus zijn afkomst volledig kon bepalen alsook heel misschien de wereld kon verlossen van een erge vloek. Maar was dat 'redden' wel een goed idee geweest? Dom had ook af te rekenen met mensen voor wie een mensenleven evenveel waard zijn als een vodje weggegooid papier. Er was dus de Eerste Schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen die door haar ronde imposante omvang soms ook 'Waggelende Kwak' wordt genoemd. De aartslelijke vrouw was de corruptie en machtsmisbruikster in hoogsteigen persoon, maar met een onwaarschijnlijke politieke zeer verstrekkende macht. En ook de stedelijke

burgemeester Paul Jonckheere, in de wandelgangen 'Pajo Paljas' genoemd, stak vaak stokken in zijn wielen. En in dit verhaal is er ook Theofiel Verbeelen, vader de Eerste Schepen Lydia Verbeelen. Beiden kunnen elkaar echter niet zien of rieken maar ze zijn beiden wel de gezworen vijanden van rechercheur Dom Degryse en zijn vrienden.

Remo Pideg

DODELIJKE HERINNERINGEN

Antwerpen, negen januari 2006... Een vreemde en oude Cold Case Zaak voor rechercheur Dominique Degryse...

Commissaris Gaston Bomans die noodgedwongen meewerkte aan het project 'Digitalisatie' van Cold Cases en oude afgehandelde, alsook onafgewerkte zaken, vond een dossier die nog steeds niet compleet onderzocht was... een moord uit 1972 van een hunner collega's, ene François Kierkegaard. Dat het onderzoek kennelijk niet grondig werd gedaan lag aan het feit dat de vermoorde inspecteur geen graag geziene collega was. Bomans gaf uiteraard deze Cold Case aan zijn beste rechercheur... Dominique Degryse die al dadelijk zwaar te kampen had met ongelofelijke problemen. Het dossier was onvolledig en dik gevuld met niets ter zake doende onderzoeken en administratieve rommel. Zo'n zaak werd vaak een Lege Cold Case genoemd omdat er talloze paperassen, gegevens, formulieren, onderzoeken, verdachtenverslagen en getuigenverslagen ontbraken. Zal Dom dan een juiste aanvang kunnen maken met deze mysterieuze Cold Case? En zal die onopgeloste zaak zijn leven compleet veranderen?

De vierendertig jarige integere politierechercheur Dominique Degryse schrok op van de harde vlamme klap die een dikke, neergesmeten map op zijn werktafel veroorzaakte. Hij keek op naar de man die het dossier op de tafel had gegooid... commissaris Gaston Bomans. Als er minstens één ding was dat deze laatste nooit deed is iets uit woede op een tafel smijten. Dat hij dat nu wél deed, had sowieso een zeer specifieke reden. Doch Dom liet zich niet van zijn stuk brengen en keek zijn baas vragend aan met zijn bekende en charmerende Tom Cruise glimlach die al talloze vrouwen hevig vertederde. De rechercheur bekeek het etiket met een schreeuwerig ingevulde naam van het dossier... Sus Kierkegaard? Zaak van ene inspecteur Kris Caersmaker? Wat betekende dat? Dom schrok van de vermelde datum... begon zo oud als de straat! Wat bezielde zijn baas hem op te zadelen met zulke ouwe rommel? Dom begreep het pas nadat hij het etiket op de man beter bekeek en zag dat het om een vermoorde Antwerpse politieman ging. Niet opgelost dus. Dom zuchtte diep. Cold Cases waren echt zijn ding niet, zeker niet

wanneer zo'n oud dossier de respectabele leeftijd had bereikt van meer dan dertig woelige jaren. Een dossier van 1972. Toen was hijzelf nauwelijks drie jaar. Straft! "Hierzie... Dom, ik wil dat je die ouwe zaak doorpluist en uiteindelijk helemaal oplost. Je voorganger heeft er zich helaas niet op stuk gebeten. Ik hoop dat jij dat nu wèl doet... want ik wil sowieso niet dat zo'n dossier over een collega onafgewerkt verticaal geklasseerd wordt in onze 'stofkamer' of erger... naar de papierversnipperaar gerangeerd wordt. Komaan jongen, begin er maar aan. Het heeft zeer grote prioriteit gekregen vanaf nù. Oké?", gromde commissaris Bomans die zonder verdere uitleg alweer naar zijn kantoortje verdween. Dat de baas super archi – slecht gezind was, kon Dom best begrijpen want straks kwam Eerste Schepen Lydia Verbeelen... de vleesgeworden corruptie met veel plezier en graagte een intens diepgaande controle uitoefenen op last van de burgemeester Paul Jonckheere, alias Pajo Paljas. Natuurlijk was het vooral de moordrecherche die het onderspit diende te delven. Dom liet immers niet toe dat zijn afdeling moet zwichten voor de wensen en eisen van dictator Verbeelen en marionetje Pajo Paljas. De andere afdelingen lopen eilaci allang mee in de pas van de *Patapouf*. En die profiteerde daar volop van. Vaak deed ze zich voor als een poeslieve dikke madam die een afdeling kwam helpen. Groot was de verbazing achteraf, wanneer de leiding zuchtend had toegegeven aan haar grillen en onredelijke eisen. De jonge rechercheur zuchtte diep, maar daar hielp helaas toch geen lievemoeieren aan wanneer de baas hem een opdracht gaf. Hij opende het dossier dat kennelijk nog op de oude manier bij elkaar werd gebonden... twee harde kartonnen platen op A4 formaat, bijeengebonden met zwarte textiel lintjes. De rechercheur keek links waar zijn helper, brigadier Willy Lemmens zich onledig hield met het aanvullen van de vele bureau – administratie, een werkje met een onfris ruikend visadempje, figuurlijk gezegd, dan. Toch was de twee jaar oudere brigadier zeer erg nauwgezet in zijn werk. Heb je een dossier met ontbrekende stukken, paperassen, bladen, boekhoudkundige verslagen? Willy knapte het in no-time sowieso op! Dat heeft ie al altijd gedaan en op Willy kon je stevast rekenen. Was het om het halen van een koekje bij de bakker of een dossier bij binnenlandse Veiligheid? Willy zorgde ervoor. Dom zou niet weten wat te doen zonder zijn trouwe brigadier, een man uit duizenden. Hij was nauwelijks twee jaartjes ouder dan Dom. Willy was bij de moordafdeling gekomen toen er dringend nood was aan tijdelijk personeel. Hij was brigadier bij de gemotoriseerde verkeerspolitie.

Dom was er zo weg van dat hij zijn baas zelfs beval om Willy bij hen te laten. Het had natuurlijk veel voeten in aarde gehad want Patapouf moest van Willy niets hebben sinds hij haar drie jaar geleden een keer aanhield bij te hoge snelheid. Lydia had zich toen fel verzet en gebruld dat hij zijn job sowieso zal verliezen. Willy bleek echter sterker te zijn dan zij en won het pleit met heel veel gemak. Tja “Zeg Willy... je bent hier al wel paar jaartjes langer dan ik bij de politie. Ken jij een rechercheur, die zich Kris Caersmaker noemt? Die zou een van mijn illustere voorgangers geweest zijn. En ja... het slachtoffer, ene... euh watte? Huh? Ene Pasja? Godjandorie... wat een naam! Enfin... kun jij er misschien wat meer over vertellen?”, wilde Dom weten. Willy grinnikte luid. Blijkbaar had hij die heren goed gekend of er tenminste van gehoord. Willy bleef grinniken en gniffelen omdat de chef hem zulks vroeg. ‘*Pasja*’ was geen gekende naam, eerder een vieze scheldnaam. Dom vroeg zich af waarom sommige politiemannen zo dweepten met die vreemde bijnamen. Soms noemde men hem DeeDee, maar das eerder een allusie op zijn eigen naam Dominique Degryse. Voor de vrienden heet hij simpel Dom. Die inspecteur die zich met die zaak bezig hield werd ‘*Mottige Kwast*’ genoemd. Tja... iedereen zonder uitzondering kreeg wel een scheldnaam. Dat leek een wiskundige zekerheid te zijn. Dom had weet van iemand die meneer ‘*Platteweust*’ heette. Zijn echte naam was ‘*Blattweuss*’. Duits weliswaar maar Antwerpenaars hadden daar ‘*Platteweust*’ van gemaakt. Gegarandeerd lachfestijn. (*Platteweust is Antwerps dialect van platworst, een soort gezoden varkensworst, noot van de auteur*). De gedachte eraan deed Dom plots in hevig schaterlachen uitbarsten. Erg koddig. Willy lachte mee toen Dom zijn schaterend lachfestijn uit de doeken deed. “Ja hoor chef... Wat die rare ‘*Mottige Kwast*’ Kris Caersmaker betreft... geliefd was ie allermint. Hij is op brugpensioen gegaan. Althans dat wordt beweerd. En die Pasja waar je het over hebt... Hahaha... das Sus Kierkegaard. Ook al een vervelend kieke, maar hij werd helaas wel vermoord. En weet u... een heel lange tijd was onze Doc, himself, de spijtige verdachte geweest.”, vertelde de brigadier, eerst schaterlachend maar dan overgaand naar een iets sombere, engere intonatie. Dat beviel Dom helemaal niet. Doc was een zeer goede vriend die hem veel dingen geleerd heeft, zelfs een keer zijn leven gered. Wie Doc kent verwerpt zo’n gedachte meteen. De schouwarts mocht dan een zwart cynisch geval zijn maar hij is de hulpvaardigheid in eigen persoon. Niemand die Doc kent zou hem verdenken van illegale ongeregelheden. Doc is de goedheid in persoon. Altijd al geweest.

“Onze eigen Doc? Maar allez... Doc is ne crème van een vent? Ja toch?”, riep de rechercheur verbluft. Willy knikte en verloor zijn aandacht voor Dom. Hij vulde verder zijn administratiegegevens in voor de dienst boekhouding. De brigadier hield alles... rekeningen en algemene onkosten nauwkeurig bij. Die moesten tot op de eurocentiem kloppen want anders stuurde Eerste Schepen Verbeelen een extern bureau die de ganse afdeling ging doorlichten vanaf het uiterste prille begin van vorige eeuw, het is te zeggen vanaf 1 januari 1900. Dat betekende knallende ambras, gesakker, gevloek, scheldtirades en een heleboel stof van de ‘*stofkamer*’. Willy was immers de enige politiemans van hun afdeling die een diploma burotica, boekhouding, bedrijfsbeheer en cultuurgeschiedenis had. Verbeelen had steeds kunnen voorkomen dat Willy Lemmens promoveerde en daardoor heeft Willy het nooit verder kunnen brengen dan brigadier bij de verkeerspolitie. Dat had Dom altijd zeer spijtig gevonden want Willy is meer dan een keigoed politiemans. Hoewel rechercheur Degryse als ‘*de chef*’ de ganse moordafdeling leidde had hij er nog steeds niet de officiële erkenning voor gekregen en derhalve ook de loonfaciliteiten niet. Maar daar zat Dom niet op te wachten. Hij heeft het altijd een grote eer gevonden om met de mensen van de afdeling te mogen werken. Dat Dom geliefd is door al zijn medewerkers, staat buiten kijf. Ook commissaris Bomans en de vrouwelijke onderzoeksrechter edelachtbare Carine De Cauwer die Dom de opdrachten gaf, vond hem een uitstekend politierechercheur... nauwgezet, bloedeerlijk, onkreukbaar en handelend naar letter van de wet. Een politiemans zoals er helaas niet zoveel zijn. Antwerpen mocht van geluk spreken met zo’n rechercheur. Maar Dom had daarop geantwoord dat een politie afdeling pas goed kan werken als alle medewerkers even belangrijk en eerlijk worden behandeld. “Zeg Willy... we zijn begot afgedwaald... tweede keer dat ik het u vraag... ik kreeg dus van de baas een ‘*Old Case*’ met de dringende aanroep om die snel op te lossen. Wil je me dan alsjeblieft wat meer vertellen over leven en werken, laat zeggen, die eum... Mottige Kwast... aka Kris Caersmaker? Je vertelde me dat hij op brugpensioen is gegaan, maar dat je daaraan twijfelt. Leg me dat alsjeblieft eens uit. Dat staat niet in dit dossier. En dat onze goeie Doc verdacht werd? Wie beschuldigde hem eigenlijk? En wat was de motivatie ervan?”, vroeg de rechercheur. Dom opende het dikke dossier opnieuw en haalde het eindverslag uit om er een idee van te krijgen. De bijnaam van de vermoorde inspecteur François ‘*Pasja*’ Kierkegaard bleef hem sterk intrigeren. Dat betekende dat de vermoorde

dus een Turks (?) elite militair was, peinsde Dom. Alleszins geen Belgische militair. Maar een Turk? Das mogelijk wel wat te ver gezocht, meende hij. Zowel Caersmaker als Kierkegaard hadden een Vlaamse, geen Turkse naam. Dus die ‘Pasja’ deed dus denken aan een zeer vervelend kereltje. Een mini – Patapouf allicht? Toch wat meer info voor nodig, vond Dom. En hoe dik dit dossier ook was... er ontbrak kennelijk alles in. Willy keek de chef ietwat schuld bewust aan. “Ja, sorry chef, kijk... De officiële uitleg is dat Caersmaker zelf een aanvraag deed om vroeg op pensioen te gaan, na de moord op de Pasja. Hij loste die zaak dus niet op. Op dit moment is hij eum... circa tachtig jaar en is al euh... een flink aantal jaren uit het korps gestapt. Kwatongen beweren dat hij eruit gevlogen is omdat hij de vader van madam Patapouf, den Theofiel had beledigd door te stellen dat hij en burgemeester Pajo Paljas elkaar begunstigen... u kent dat wel, nietwaar... de *ons-kent-ons* politiek. Maar de echte reden zou een anoniem verslag geweest zijn die onze Doc vreemd genoeg helemaal vrijpleit en Caersmaker beschuldigde van meineed. Edoch toch zijn en blijven die twee nog steeds de allerbeste vrienden, weet u? Doc vertelt helaas niets over de vriendschap die hij heeft met de Mottige Kwast.”, vertelde Willy Lemmens stil fluisterend. Dom staarde Willy opnieuw aan. Wie zou dan schrijver zijn van dat verslag dat Doc van meineed beschuldigde? Pure nonsens dat iemand Doc van oneerbiedige of criminele dingen beschuldigde! Er is toen dus behoorlijk met iemands poten gerammeld geweest. Das zeker! En voor zover Dom het begreep... vooral met de poten van Doc en uiteraard de Pasja. Iemand wilde dus dat drietal geheel uitschakelen. Maar waarom dan? Dat wordt het volgende, te zoeken puzzelstukje. Dom noteerde het op een nieuw blad papier. Het gaat begot lastig worden, wist Dom nu al. De vraag luidt of hij die zaak naar alle tevredenheid van commissaris Bomans zou kunnen oplossen? Dom had al een miniem zweempje vermoeden wie daar achter kon zitten, alles wees daar ook op. Maar ja eerst zien, zei den blinde. Dom dacht al dadelijk aan de dikke corrupte Patapouf. Die zit toch in allerlei duistere zaakjes verwikkeld. Vergissen was inderdaad mogelijk. Patapouf was tijdens de moord op Kierkegaard nauwelijks zeven of acht jaar. Misschien haar vader Theofiel? Die puzzelstukken liggen nog open? Dat stoorde de rechercheur vreselijk. Hij hield echt niet van ontbrekende dingen. Als je vijf puzzelstukken hebt waarvan het derde onopgelost is, zullen de twee anderen sowieso fout kunnen lopen. Dat had Dom al zo vaak ondervonden. Puzzelstukjes moesten eerst

gekaderd en dan een na een opgelost worden. Anders zal een zaak nooit het ware licht kunnen zien. De inkadering is dus het belangrijkste en vervolgens de randen. “En als je u afvraagt wie dat anoniem verslag opstuurde, moet je eens in onze eigen kringen gaan zoeken, chef. Ben er zeker van dat u het misschien al weet.”, fluisterde Willy. Dom keek ietwat vreemd en peinzend op. Hij had wel een idee, maar of het klopt is een openliggende vraag. Het 3de onopgeloste puzzelstukje, dacht Dom. De nummer drie was mogelijk de belangrijkste, meende Dominique. “Misschien wel... maar die zekerheid heb ik helaas nog niet, Willy. Donc enfin... ik start vanaf het begin.”, merkte de rechercheur filosofisch op. Het was alsof oud-rechercheur Caersmaker niet wilde dat de waarheid over de ganse zaak aan het licht kwam. Althans... dat was de impressie die Dom ervan had. Dat stak hem ook erg tegen. Hij besloot naar Doc te gaan om wat info te kunnen lospeuteren. Bovendien was de schouwarts immers een benadeelde partij in deze zaak geweest. Even twijfelde Dom om Willy mee te nemen maar besloot het nog niet te doen. Misschien was Willy ook betrokken partij, al was het maar slechts terzijde, temeer omdat hij de personen kende om wie het allemaal ging. Het eerste verslag meldde de dood van Pasja Sus Kierkegaard. Die was inspecteur van de APZ (*Algemene Politie Zaken, noot van de auteur*). De volgende vraag is... uit welk land kwam die François Kierkegaard. Was ie Vlaming? Nederlander? Dom greep het verslag over de moordvaststelling. Maar daar kon hij geen staat uit opmaken. Driewerf stik!

Politie ANTWERPEN.

Antwerpen, 30 november 1982

Afdeling APZ

Verbaliserend: Inspecteur Kris Caersmaker, brigadier Jos Craen

Samen met collega Craen werd ik tijdens de inspectieronde door de Dispatch om 14u31 opgeroepen ons onmiddellijk te begeven naar de Vestingstraat ter hoogte van huisnummer 12. Dispatch had een verdacht overlijden gemeld. We kwamen ter plaatste, samen met het Parket om 14u51. De nodige vaststellingen van de Forensisch Technische Recherche vertelden ons helaas niet veel, alleen dat de vermoorde inspecteur François Kierkegaard is, van dienst APZ. Doc werd door ons opgeroepen voor een schouwing van het lichaam, maar het Parket weigerde Doc als schouwarts en stelde zelf iemand anders aan die er voor uit Leuven moest komen. Dat was een vreemde vaststelling. Het is nooit eerder gebeurd dat men

een schouwarts uit een andere provincie ging halen. Nog volgens het Parket zou de moord gebeurd zijn rond het middaguur. Collega Kierkegaard werd getroffen op korte afstand door een 9 mm recht in het voorhoofd wat een Browning, doch eerder een oud Duits wapen, een Lüger impliceert. We bleven ter plaatse wachten tot de opgeroepen schouwarts uit Leuven de nodige vaststellingen, dienstig voor ons verbaliserend verslag kon overhandigen maar het Parket weigerde ons kopie te geven van het verslag met de voorlopige doodsoorzaak. We begrijpen dit eerlijk gezegd niet, tenzij bedoeld werd dat Sus Kierkegaard door iemand van ons werd vermoord. Door het gebruikte wapen kunnen we moeilijk aannemen dat een collega verantwoordelijk is voor de moord. Lügers worden door niemand van ons gebruikt en het is sinds het einde van WOII een verboden wapen, hoewel er nog vele van die Lügers in omloop zouden zijn.

Politioneel verslag door

Insp. Kris Caersmaker

Brigadier Jos Craen

“Zeg Willy... ik vind hier enkel maar het verslag van de moordvaststelling door inspecteur Caersmaker over collega Kierkegaard. Verder geen schouwingsverslag. Heel dat dossierpak is gevuld met compleet overbodige nietszeggende rommel. Geen getuigenverslag. Zo’n ongelofelijk dik dossier... enkel maar saaie technische pietluttigheden en nutteloze techno ballistiek. Er is zelfs geen verdachtenverslag bij. Zeker niet over onze Doc. Hoe kan dat nu?”, wilde Dom weten. Willy stond op en ging bij Dom het dossier even doorbladeren. Ook brigadier Lemmens keek meer dan verbluft. Hij vertelde Dom dat hijzelf dat dossier had opgemaakt voor de aanstaande digitalisatie en vervolgens naar Swa ter inventaris had gestuurd. Wat hier nu allemaal instak, was zeker zijn werk niet. Iemand rammelt sowieso met onze poten, peinsde brigadier Willy Lemmens. Vraag is... wie? Wie heeft daar alle belang bij? Dom vond het maar een zeer rare vaststelling. Wie had er dit dossier doorplozen en vervangen door nutteloze, iets relevante informatierommel? Het werd almaar vreemder. Eerst de baas die dat opgelost wilde zien en nu weer die vervangende nutteloze info rommel zonder getuigen- annex verdachtenverslagen? Zou onderzoeksrechter mevrouw Carine de Cauwer daar iets van afweten? Dom begreep dat ze van woede zou exploderen als ze er achter kwam. Alweer een los,

onopgelost puzzelstukje dat nodig uiteen gerafeld dient te worden alvorens hij met het échte werk kon beginnen. Hij stelde een dradenpatroon op de muur achter hem, nam een post – it zelfklevertje waarop hij schreef: ‘*Centraal punt: Moord op Kierkegaard.*’ Met een bobijntje rode fijne draad trok Dom een lijntje naar de volgende post – it zelfklevertje waarop hij zorgvuldig noteerde: ‘*Onderzoek: Kris Caersmaker.*’ Dan nog een voorlopig laatste post–it zelfklevertje die de rode draad met de twee andere verbond en een hoek van dertig graden maakte. ‘*Notatie: Ontbreken verdachten en getuigenverslagen.*’ Dom vroeg zich af of de muuropervlak na een tijdje wel voldoende zal zijn om de ganse puzzel in kaart te kunnen brengen. Dat betwijfelde de rechercheur ten zeerste. Het moest maar, tja... “Zou Bomans dat geweten hebben? Of iemand die niet wilde dat alles uitkwam?”, vroeg Dom zich fluisterend af. Voor hem zal het een huzarenwerk worden alles in de juiste plooiën te steken en zowaar de échte moordenaar te ontmaskeren. Dat klottedossier is reeds vierendertig jaar oud. Er waren geen namen van getuigen bij... niets komma niets?! Waar moest hij dan in godsename beginnen? Het ziet er dus naar uit dat hij brigadier Lemmens toch mee zal moeten betrekken in het onderzoek. Dom had geen andere optie of keuze. Hij bekeek het ene blad na het andere. De listing, vastgeniet in de rand meldde geen getuigen – verslagen. De eerste stomme vijf bladen handelden over een droge en saaie technische uitleg met specificaties van de gebruikte kogel die Kierkegaard doodde. Het volgende pakket bladen gingen over de ballistische mogelijkheden van de Browning, het wapen dat verondersteld werd politieman Sus Kierkegaard te hebben gedood. Allez... de Browning handvuurwapens die politieagenten vroeger doorgaans gebruikten. De foto vertoonde eerste een kogelgat veroorzaakt door een 9 mm van een Lüger, meende Dom. Dan vier nutteloze bladen over de weersomstandigheden van die bewuste dag... Bijna gans dat stomme dossier zat vol met zulke nietszeggende info-rommel. Stel je maar eens voor dat een man van hun dienst zulke dossiers moet catalogiseren en correct intypen voor de complete digitalisering? Zo iemand is vanaf aanwerving tot diens pensionering bezig en dan zal het nog niet afgewerkt zijn, vreesde de rechercheur. Rottig strontwerk! Er was iemand die hen behoorlijk in de maling neemt. Dom zwoor bij zichzelf dat hij daar achter zou komen, vals of niet. En als het iemand van de politieafdelingen zou zijn... het zou dienst beste dag absoluut niet wezen, hoedanook. Dom verkoos het liefst van al, korte heldere verslagen volledig zonder niet ter zake doende prietpraat en zeker mèt getuige

annex verdachtennotities. Daar was dat hele rot dossier gespeend van. Wacht maar eventjes. Het was extra, compleet nutteloos werk. Wie had daar alle belang bij? “Willy... je vertelde me dat je iemand kent die dat dossier had opgemaakt Ja? Dus jij hebt er die nutteloze rommel niet bij gestoken, eh? Weet ge dan wie nog aan die dossiers aan kan, buiten onze commissaris, de Swa en wijzelf?”, vroeg Dom geïrriteerd. Hij was boos om een op te lossen dossier te krijgen van vierendertig jaar oud zonder enige uitleg. Willy had dat dossier vorig jaar klaargemaakt voor een goede complete digitalisering. Een IT-er moest er uiteraard een programma voor opmaken. Dom vreesde echter dat dit nog erg lang ging duren Pajo kennende “Helaas is dat dossier ouder dan dertig jaar en kan het vervolgens door Jan en Alleman bekeken worden. Maar uiteindelijk moet wel iedereen die het dossier wenst in te zien, ook zijn naam opgeven en de dag wanneer het bekeken wordt. Maar dat vult den ouwe Swa in. Je mag niets uit het dossier halen en daarom blijft het in de ‘stofkamer’. Het moet dus iemand zijn die het dossier door en door kent en de echte uitleg eruit haalde en aldus verving door die rommel.”, meende Willy. Dom knikte. Dat dacht hij ook al. Hij sloot het dossier en liep er mee naar de commissaris. Doch toen hij zag met wie de baas bezig was, liet Dom het maar zo. Hij wilde Patapouf Verbeelen liever niet onder ogen komen. Niet omdat hij er bang van zou zijn maar wel omdat een mogelijk foutje van hem kon resulteren in een bezetting van de afdeling door madam Patapouf. No way! Dan maar effe naar den plezante ouwe Swa die vaak onder de collega’s ‘*bibliothecaris*’ of Grapjurk wordt genoemd. Hij was erg geliefd door het ganse politieapparaat, behalve door Pajo Paljas en Lydia ‘*Patapouf*’ Verbeelen die hem veel liever kwijt dan rijk zijn. “Dag Swa... hoe gaat het tegenwoordig met je? De groetjes nog van onze Willy.” “Ach jong... je weet hoe dat gaat... mijn ouwe botten willen niet mee. En het Tjoepke flappert soms.”, zei de Swa met een quasi pijnlijk maar ondeugend gezicht. Wie Swa kent weet dat ie erg graag de draak met je stak of zwanzen. Het is echt een crème van een brave vent! Dom grinnikte luid bij het woord ‘*Tjoepke*’ “Wel euh... het dossier dat de commissaris was komen halen, weet je dat nog?”, vroeg Dom. Swa keek verbaasd naar Dom die nog makkelijk zijn kleinzoon had kunnen zijn. De oude man wist eerst niet wat hij daar nu op moest antwoorden en hoestte. Hij keek de jongere man oprecht verbaasd aan. Zo’n oud dossier dat in de kortste tijd al vier keer werd opgevraagd? Dat gebeurde sowieso bijna nooit, alleszins zeker geen dertig jarig dossier, wist Swa. De laatste was een mokkeltje.

“Jij bent begot al de vierde kwiet die om de zaak ‘*Mottige Kwast*’ komt vragen. De wonderen zijn de wereld nog steeds niet uit, mijn jongen.”, zei ouwe Swa op brommende wijze. Nu was het de beurt van Dom om verbluft op te kijken. Dedjù! “Heu? ‘*Mottige Kwast*’? Het is toch over de ‘*Pasja*’ dat we het hebben? Of ben ik abuis?”, wilde Dom weten. Soms werd het nogal erg verwarrend met die al bijnamen, vond Dom. Swa kende echter alle bijnamen van collega’s ook van gepensioneerde agenten. De oude man had echt een fotografisch, vaak eidetisch geheugen. Daar werd Swa om geroemd. Soms moest je echt geen dossier opvragen om een geheugensteuntje te herinneren. Swa wist het verbazingwekkend “Nee, niet zozeer. De Pasja is absoluut Kierkegaard, maar ook Caersmaker werd Mottige Kwast genoemd... en burgemeester Pajo Paljas is een dikke onnozelaar. We noemden Kierkegaard zo omdat ie een onnozele ijdele vent is, net als de Pajo Paljas, snap je?”, grijnsde Swa met gezicht vol doorploegde rimpels en tandeloze mond. De Swa was niet bepaald een aantrekkelijk type om te zien maar hij had wel een hartje van platinagoud. In zijn vrije tijd zette hij zich helemaal in voor achtergelaten dieren. Laatst had hij een nestje van zes kitten van een droevig euthanasie – lot gered. Ze zijn alle zes geadopteerd door een braaf poezen minnend gezin. Dat te vernemen had Dom deugd gedaan omdat hij ook gek was op katten. Voor Swa maakte het niet uit welke beestjes. Hij zag ze allemaal graag. “Oh ja? Bon... zeg Swa... wie was degene die het dossier het eerst was komen opvragen? Nog vóór baas Bomans het was komen halen, bedoel ik?”, Dom was nieuwsgierig. Swa zijn antwoord kon misschien opheldering brengen in die Case. “Aha? Laplaplap... Kurieuzeneuzemosterpot... hihheehee... wel ja... het was een mevrouwtje. Ik kende haar niet, nooit eerder gezien, hoor. Maar bloedschoon mokkeltje, mmm... Haar naam zou eum... Donia Esyrged zijn. Meer weet ik er niet van. Maar jong... schoon blond wijfke, hoor, precies echtigentechtig iets voor jou, Dommie.”, grinnikte Swa op een knipogende flink ondeugende wijze. De jonge rechercheur kreeg een kleurtje en schudde grijnzend met een scheve glimlach het hoofd. Hij had wel wat beters te doen dan achter de mooie meisjes te hollen. Dom greep een stukje papier en stylo. De naam Donia Esyrged werd genoteerd. Dom voelde zich wat ongemakkelijk bij de ouwe Swa als hij over mooie meisjes begon te praten. Want dat was een echte super-vrouwenfan. Spijtig dat hij zelf nooit gehuwd was of een vriendinnetje gevonden had, vond Dom. Maar hij niet alleen. Een vrouw die de moeite zou willen doen hem te leren

kennen zou sowieso in de zevende hemel belanden. Zo'n brave lieve mens! Eilaci!“Heu... Swa, ik heb echt geen tijd om achter de meisjes te lopen, jongen. Later misschien eens... Bedankt voor je fantastische hulp, man.”, zei Dom vriendelijk. Swa wuifde. De jonge rechercheur liep terug naar zijn werktafeltje naast brigadier Lemmens. Hij schreef de naam op een zelfklevertje, staarde er naar en gaf het aan Willy, die verbaasd naar het post-it zelfklevertje keek. Die naam zei hem wel iets. Maar die persoon echt kennen is een heel andere zaak. “Ken jij die Donia Esysrged, Willy?”, vroeg Dom terwijl hij de naam intypte op de Google zoekmachine. Brigadier Lemmens keek even peinzend voor zich uit. Een dikke wenkbrauwfrons benadrukte zijn gedachten. De naam al eens gehoord, ja maar kennen, nee, dat nu net niet. Voor Willy klonk het Zweeds of Welsh. Hmm. “Nope chef... het *klinkt* misschien bekend maar ik ken haar van haar noch pluim.”, zei Willy Dom keek naar de resultaten van Google en foeterde binnensmonds. Er waren zoveel Donia Esysrged overal ter wereld, dat hij niet eens wist waar te beginnen. Waarom had de Swa verdorie geen ID kaart gevraagd en die gegevens opgeschreven? Willy bekeek de resultaten, rolde zijn ogen omhoog. Het was sowieso onbegonnen werk vond Dom. In België zelf was er helaas geen Esysrged. Het klinkt Zweeds of Wels... In elk geval Donia was ook niet echt een Vlaamse voornaam en Esysrged? En als er geen Esysrged in het Belgisch telefoonnetwerk bestaat, moet ze hoogstwaarschijnlijk een valse naam hebben opgegeven, meende Dom. In Engeland zijn er velen met die naam, maar ook in Zweden en Noorwegen “Tja chef... als dit dossier minder dan dertig jaar was, had de Swa haar pas moeten opvragen en intekenen. Na dertig jaar is het allemaal publiek eigendom en mag iedereen het inkijken, behalve meenemen of kopies maken. Dat mag pas over vijftig jaar na de feiten. En dan moet je er voor betalen. Laatst kwam er een journalist die het volledige verslag kwam vragen over de ter dood veroordeling per guillotine in 1856 van Francis Kol op de Antwerpse Grote Markt. Hij moest er vijfentwintig euro voor betalen en dat was nu toch ook al zo lang geleden, eh? Dat heeft de Swa me een maand geleden nog komen vertellen. En wat die Esysrged betreft... wie beweert dat de dame geen valse of andere naam heeft opgegeven? Allemaal mogelijk, eh chef?”, zuchtte Willy. Dom knikte. Voorlopig zal hij die Donia Esysrged maar laten. Het heeft geen zin om daar nu al zijn hoofd over te breken. Dom bedacht iets... getuigen! Dat wil dus zeggen... getuigen die de moord hebben gezien. Daar stond helaas ook geen enkele aanmerking van in dat dossier.

Erg vreemd! Dat getuigen- en verdachtenverslag moest er zijn. Dat moest! Het kon niet anders zijn. Waar is dat verdomde ding naartoe? Heeft die Eysyrged die eruit gehaald? Weinig kans op want dat zou Swa sowieso zeker opgemerkt hebben “Hey zeg Willy... heb jij toen getuigennamen genoteerd bij de opmaak van de pré digitalisatie van dat dossier? Zo ja, zou je ze kunnen herinneren?”, wilde de jonge rechercheur weten. Willy keek peinzend voor zich uit. Het zou inderdaad moeten. “Huh? Och hmm... één naam was me wel bijgebleven maar niet als getuige van de moord an sich. Het was de advocaat van onze ‘betreunde’ collega Kierkegaard.” “Aha zozo... wie was dat dan? En had ie informatie? Kun je het u alsjeblieft rap herinneren?”, vroeg Dom met hevige aandrang. Willy keek erg bedenkelijk. Het was immers al zes of zeven maanden geleden toen hij dat dossier op orde schikte en klaar maakte voor prédigitalisatie. Bovendien was die zaak al een oudje uit de ‘Stofkamer’. Willy trachtte zich de naam van de raadsman of advocaat te herinneren maar zo heel eenvoudig was dat absoluut niet. Die advocaat had een Poolse onuitsprekelijke naam, kon Willy zich nog voor de geest halen. Jaja... ach natuurlijk! De man had het woord ‘zot’ in zijn naam zitten. Lemmens herinnerde zich de lachsalvo’s van de collega’s nog met die naam. Godjandorie... hoe was dat nu weer? Zotski? Zottepot? Stinkzot? Sloefzot? Schijtzot? Neenee... ja... er waren nog letters voor dat rotwoord ‘zot’. Effe denken... Stekezot? Stofzot? Nope... eum... Szczot? Jaja! Ja! Dat was de naam van die Poolse advocaat... Szczot. Juist ja... Willy herinnerde het zich weer, tongstruikelend probeerde hij die naam uit te spreken maar dat lukt helemaal niet. Sczot... Eskzot... Snotzot? Snorzot? Dedjùùù! “Ja ik weet zijn naam weer chef... had me daar nog vrolijk over gemaakt met dat woord ‘zot’ in zijn naam. Stekezot... eum... Szczot. Potverdomme... das echt niet uit te spreken.”, grinnikte Willy schaterend. Dom tikte de Poolse naam in de zoekmachine. Veel personen die zo heten, amai mijn oren, dacht de rechercheur. Te ‘zot’ om los te lopen, vonden zowel Dom als Willy ervan. Spelen met woorden “Lap... ik heb het hier. Lech Szczot, raadsman. Hij woont in de Russische wijken. Huh-uh.”, bromde de rechercheur ietwat ongelovig. Polen hebben een hekel aan Russen en blijven hen ver uit de buurt, wist de rechercheur. De vraag is ook of ie nog praktiseert. En nog veel belangrijker... had ie een originele kopie van het echte dossier? Dom noteerde alle gegevens van de man op zijn kladblokje en belde hem. Hij hoopte zichzelf niet in verlegenheid te brengen met de naam ‘zot’. “Goeiemorgen... ben ik bij raadsman, vergeef me... ik spel de letters S-z-c-z-o-t?

Mijn naam is Degryse, Dominique Degryse, rechercheur van moordafdeling van de Antwerpse politie. Kunnen we u spreken, alstublieft?”, vroeg Dom vriendelijk en erg beleefd. Er klonk een onaangename pauze. Het was alsof de aangesprokene helemaal geen zin had in een reactie. Dom hoorde een snuffende snik in een gebroken stem. Het greep de rechercheur wel bij de keel. De dame lijdt ontzettend “Mijn vader is dood... rechercheur. Dat moest u weten, tenminste als u werkelijk van de politie bent. Hij werd zes jaar geleden vermoord opgevist uit de Schelde. Dag meneer.”, klonk de vermoeide vrouwenstem die het antwoord van Dom niet eens afwachtte en gewoon ophing. Dom keek beteuterd naar de telefoonhoorn. “Willy... die man zou zes jaar geleden uit de Schelde opgevist zijn. Volgens zijn dochter die ik net aan de lijn had, was ie vermoord of verdronken. Wil je dit eens nachecken? Ik hoop alleen dat we hier geen verkeerde ‘zot’ aan het zoeken waren want anders zitten we in den aap gelogeed, zullen we geen millimeter verder raken. Of... uitvissen wie de moordenaar is van die Pool. Maar dat is bijkomend werk dat ons geen sikkepit dichterbij ons doel brengt.”, zei Dom verveeld. Die bedoelde ‘start’ was sowieso slecht begonnen. Ras le bol. Dedjù, sakkerde Dom. “Oké chef. Ik hou u op de hoogte.”, zei de brigadier opgewekt. Nu zou hij wat info vragen aan de baas, commissaris Gaston Bomans. Waarom zei hij niet dat dit dossier compleet onvolledig was en gevuld met niets ter zake doende rommel? “Hee chef... ik heb het al gevonden. Er is inderdaad ene Szczot opgevist uit de Schelde, voor zover ik zie gebeurde dat zes jaar geleden en ja... hij was advocaat.” Willy draaide zijn computer screen naar Dom toe en wees het desbetreffende artikel aan met zijn potlood. Eigenlijk was het een krantenartikel en geen officieel document, zag Dom. Wat is er toch allemaal aan de hand? Dom foeterde erg luid. “Hebben we er geen officieel politieverlag over?”, vroeg Dom verbluft. Erg raar. “Nee chef en ik denk dat dit te maken heeft met de eenheidsworst van rijkswacht naar politie op april 2001. Dan zijn er wat dossiers verloren gegaan of van plaats veranderd. Vandaar die rottige must om alles te digitaliseren.”, gromde Willy. “Godverdjù... tis weer prijs met dat stuk eenheidsworst.”, sakkerde de rechercheur Willy haalde zijn schouders op. De chef had gelijk maar wat kon hij daaraan veranderen? Misschien was het beter dat hij een nieuw dossier samenstelt met de bevindingen en ondervragingen van Dom en hemzelf. Maar de getuigenverslagen waren ook belangrijk en die hadden ze niet. Willy printte de namen uit van de mensen die ze al waren tegen gekomen in het dossier. Die Szczot... die Donia

Esyrged en... Willy doorploos het volledig dossier op namen en bekenden, doch vond niemand. Het bleef voorlopig op die twee, en mogelijk ook die zogenaamde dochter van die dode Szczot. Hij printte eveneens het krantenartikel uit en las het fluisterend op. Maar er was hem een naam in dat kranten artikel opgevallen. Het vroeg sowieso om nieuwe problemen. Degene die de zaak uitploos was hun baas, commissaris Gaston Bomans. Had hij die zaak wel helemaal opgelost? Volgens de dochter kennelijk niet, gezien haar venijnige en droevige reactie. Maar eigenlijk ging hun deze zaak niet aan. Het had niets met de Cold Case van Kierkegaard te maken. De zaak met die Poolse advocaat gebeurde amper zes jaar geleden terwijl de zaak van Kierkegaard meer dan drieëndertig jaar oud was. Bomans was toen nog een jonge verkeersagent bij de gemotoriseerde Zwaantjes die af en toe bij de AZP politie werd ingedeeld. Dom kon het zich niet voorstellen hoe Bomans nog verkeersagent was geweest. Dominique zelf was in 1994 als onderofficier bij de moordafdeling begonnen mede dank zij zijn universiteitsdiploma criminalistiek, sporenonderzoek en micro-elektronica. Bomans was toen al commissaris. Doms goede vriend, de schouwarts 'Doc' Braeckmans was in 1986 als assistent anatoom patholoog in dienst gekomen. Hij kon toen die 'Doc' niet geweest zijn in de zaak Kierkegaard. Thans leidde Doc nu het gerechtelijk mortuarium en laboratorium dat zich op het Schoonselhof (*enorm uitgestrekt Antwerps kerkhof, noot van de auteur*) bevindt. Willy had allang inspecteur kunnen zijn. Hij had daartoe een schitterend examen afgelegd maar werd kennelijk toch afgekeurd. Dom wist maar al te goed dat het Pajo Paljas was die voor Lydia 'Patapouf' Verbeelen Willy's promotie tegenhield. Dom had spijt dat hij er niet veel kon aan veranderen want brigadier Willy Lemmens was een meer dan keigoed politieman. Als inspecteur had Willy veel meer kunnen doen. Daar was Dom honderd procent zeker van.

Doc 'Dorrie' Braeckmans werd door rechercheur Dominique Degryse officieel ondervraagd als getuige...

Dom had nergens houvast aan dit vreemde Cold Case dossier en nochtans wil zijn baas commissaris Gaston Bomans deze oude zaak netjes opgelost en verticaal geklasseerd zien. Waarom nou net dat dossier, wist Dom niet. Het was alsof Bomans er wel meer over wist. Of had het met hem te maken? De enige persoon

die hem een aanzet van een begin kon geven was zijn beste vriend schouwarts Doc. Maar zal Doc's uitleg hem in de goede richting sturen? Zal Doc hem precies uitleggen wat er gaande is? Dat hij echter veel over dit dossier wist, stond buiten kijf maar Doc liep er niet mee te koop. Of zal het ganse Cold Case dossier Dom voor buitensporige problemen plaatsen? En het zag er naar uit dat dit laatste exact het geval ging worden...

Dom draaide het stuur om de ingang van het gigantische kerkhof te kunnen binnenrijden. Edoch... zoals gewoonlijk reageerde de receptioniste helemaal niet. Die was twee jaar geleden door de Eerste Schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen aangeworven. Ze was zelfs een zeer goede vriendin van madam de Patapouf. En ze liet niets onverlet om het de mensen van de moordafdeling moeilijk te maken, vaak tot grote ergernis van Doc zelf die de aanwerving, zonder er bij na te denken, mee had goedgekeurd. Dom claxonneerde even maar dan nog ging het bareel niet open. Dom nam zijn loopfoontje en belde Doc op. Even later ging het vervloekte bareel dan toch open en Dom kon zijn dienstauto op de voorbehouden plaatsen van politie of brandweer parkeren. Vervolgens liep Dom met stevig gebalde vuisten de receptie binnen om een blik vol hatelijke, citroenzure colère te krijgen van de receptioniste. Maar hij liet haar gewoon in haar eigen sop gaar koken en wendde zich rechtstreeks naar het mortuarium, het uitgestrekte dodenslachthuis van schouwarts Doc die een drietal leerling – artsen en twee microbiologen in dienst had. Uiterst belangrijke zaken deed Doc steevast altijd zèlf en zonder hulp van zijn assistenten. De walmende geuren van formaldehyde drongen in Doms neus. Hij moest ervan walgen. Bovendien haatte hij die specifieke stinkende ether- en alcoholachtige geuren. Het deed hem steeds denken aan met creosoot gewassen zweetvoeten of beschimmelde open liezen. Om het vieze pleuris van te krijgen, vond Dom sowieso. Hij wandelde kalm naar de autopsieruimte van zijn goede vriend de schouwarts Doc. De geuren die er heersten maakten hem steevast misselijk. En dit keer absoluut zeker. De schouwarts was iemands lever aan het onderzoeken en dat stonk nog afgrijselijker. Doc zelf had daar totaal geen last van omdat hij eens in een gevecht tijdens zijn studententijd zijn neus op drie plaatsen gebroken werd tijdens een studentendoop en tegelijk ook de neuszenuwen waardoor hij geen lekker eten meer kon ruiken of proeven. Ook afgrijselijke lijkenstank rook hij niet meer en dat kon in bepaalde gevallen zeer gevaarlijk zijn.

Stank waarschuwde de mens immers voor giftige of levensgevaarlijke stoffen. Dat is een eigenschap die de mens gemeen heeft met talrijke gewervelde dieren. Dom had een keer in een plantentuin een bloeiende reuzenaronskelk gezien. Hij herinnerde zich nog dat hij bijna gans de dag misselijk was geweest van de hevige stank die de plant verspreidde. Dat nooit meer... had Dom zichzelf heel plechtig gezworen. En te zeggen dat vliegen dol zijn op de geur van de reuzen aronskelk. “Dag maatje... waaraan heb ik, knorrige ouwe loebas, de eer van uw edel bezoek te danken?”, wilde Doc op zijn eigen onnavolgbare cynische toon weten. Dom en Doc kennen elkaar al een kleine tien jaar. Beiden zijn ze fervente hobbyvissers en deelden vele zelfde passies. Af en toe nemen ze samen een hengelvakantie aan de zee of in de Ardennen. Niemand die Doc’s echte voornaam kende. Dom had zijn vriend moeten beloven zijn echte Hollandse voornaam ‘*Dorrie*’ nooit bekend te maken. Daar hield Dom zich trouw aan. Doc was een geboren Belgische Nederlander. Hij had een broer en niemand die daar iets over wist, zelfs Dom niet. Zijn broer Marco was op een dag tijdens een vakantie hengeluittap met Dorrie gewoonweg verdwenen in zeer vreemde en mysterieuze omstandigheden. Doc durfde er niet dadelijk met zijn jonge vriend over te praten. Tot hiertoe bleef Doc de enige die weet wat er met broer Marco gebeurd was. Zelf was hij nog steeds bezig met het onderzoek naar Marco, zijn geliefde broer met het down syndroom, die tijdens een hengelkampioenschap in Frahan plotseling verdween, bijna vijftientig jaar geleden. Toen was Dom nog een veertienjarige lieve puber die net de in de Middelbare School kwam. Dom wist niet dadelijk hoe hij zijn vragen over Kierkegaard aan Doc moest overbrengen en viel dan maar direct met de deur in huis. Doms vraag deed Doc uiteraard opschrikken. Hij herinnerde zich een gedane belofte aan een vriend over die zaak. Zwijgen... vooral tegen Dominique. “Ik ben hier wegens een onderzoek, makker. Van de baas een Cold Case gekregen die dringend moet worden opgelost... de zaak Sus Kierkegaard. Naar het schijnt weet je daar meer over.”, startte Dom met goeie moed. Hij wilde zijn vriend niet kwetsen. Hij wilde die verdachtmaking tegen Doc niet aanhalen. Dat was het laatste wat Dom wilde... zijn goeie vriend opzadelen met een schuldgevoel. Doc brieste boos. Die zaak herinnerde hem aan de onterechte verdenking van moord. “Sus Kierkegaard? Godjandorie toch... is dat nog steeds niet uitgevlooid? Wat deed inspecteur Kris Caersmaker dan met dat dossier? Ik weet alleen dat hij daarmee aan het werk was.”, gromde Doc zwaar geïrriteerd. Maar Dom voelde dat

zijn oudere vriend iets achterhield. En daarbij... Willy had hem verteld dat Doc en Caersmaker nog steeds goede vriendjes waren met elkaar. Wat betekende dit toch? Wie was nu met zijn poten aan het rammelen? Doc? Of Willy? Of waren het domme geruchten die doorheen het bureau gingen? Dom tipte daarop. Hij kon moeilijk aanvaarden dat zijn twee beste vrienden hem bewust voor de gek hielden. “Caersmaker is op pensioen in een ander land en heeft geen adres achtergelaten maatje. Ik heb zijn dossier door geplozen. Het zit vol datarommel waar ik niks mee kan aanvangen. Er zit niet eens een getuigenlijst in. Willy vertelde me dat jij er wat meer over wist en hier ben ik dan. Ik heb wel wat info nodig. Die zaak is wel wat ouder dan dertig jaar, vat je het?”, zei Dom. Doc staarde naar zijn vingernagels en leek niet echt met een antwoord op de proppen te komen. De schouwwarts liep naar zijn werktafel, schoof een lade open waar hij een map greep. “Dom... dit is een dossier over de zaak en alleen over de lijkschouwing zelf. Ik zou je willen vragen dit dossier hier te lezen en niet mee te nemen. Sorry jongen. Het is immers een geheim dossier.”, vertelde Doc op quasi ernstige toon. Hij hield ook dadelijk zijn wijsvinger voor getuiste lippen. Dom wist eerst niet wat hij daarop moest antwoorden. Doc kwam met dingen af waar hij niets van wist en nu moest hij daarop antwoorden?! Ja juist... maar wat eigenlijk? Dit werd een rare knoeiboel! En plots had Dom het door. Doc werd afgeluisterd en dat verklaarde zeker zijn gedrag. Anders zou hij Dom nooit met een kluitje in het voze riet sturen. Dom besloot dan maar de verontwaardigde en protesterende rechercheur te spelen. Hij gaf Doc een vluchtig knipoogje. Doc knikte hevig een ‘ja’. Begrepen! “Ik zou graag willen weten van jou, vóór ik hier en nu dat dossier mag lezen, het waarom dat ik die zaak niet mag onderzoeken, laat staan, meenemen? Ik kwam hier om meer te weten over Sus ‘Pasja’ Kierkegaard en Kris ‘Kwast’ Caersmaker zoals jullie hen in omgang noemen en dan vertel je me dat er een mapje tussen zit dat ik niet mag onderzoeken.”, vroeg een compleet quasi verblufte rechercheur Dominique Degryse die echter nu al wist dat hij de map uiteindelijk toch grondig ging onderzoeken. En Doc... de ouwe schavuit wist dat ook wel. Hij had iets gekribbeld op een blaadje en gaf het aan Dom die het onmiddellijk las en begreep. Doc werd sowieso afgeluisterd. Het maakte de hele Cold Case almaar vreemder. Waarom werd hij afgeluisterd en door wie? Allicht door de Patapouf die het liefst van al Dorrie Braeckmans wilde kwijtraken. Het waarom is hier niet zo belangrijk als wel de Cold Case zaak waarmee de Patapouf totaal geen uitstaans had. Wat

haar het meest interesseerde was geld... geld... en nog eens geld... Dat mens was ziekelijk op dat gebied meende Dom. En hij was niet de enige die er zo over dacht

‘Ik word al een ruim tijdje afgeluisterd. Dus zeg gewoon dat je belooft de zaak niet verder te onderzoeken of uitvlooien. Dat dossier dat jij nu onderzoekt is niet het enige waarover dat crimineel duo meer wilde weten. Ze proberen me er uit te werken. Ik word sowieso gecontroleerd op fouten. En als jij niet wilt dat Patapouf achter die Cold Case gaat neuzelen, verberg het dossier dan achter slot en grendel zodra je terug op je werk bent, oké?’

Dom knikte de schouwarts vriendelijk toe. De veiligste plaats waar hij het kon verbergen was uiteraard zijn gedigitaliseerde en super – beveiligde wapenkluis. Daar waren slechts twee sleutels van. Eentje bij hem en een andere bij de kluizendienst te Brussel. Bovendien moest je een gekozen code van minimaal negen hoofdlettergevoelige karakters met minstens drie lukraak uitgekozen vreemde tekens intoetsen. Dom gebruikte als code steeds een elf karakter combinatie van letters, cijfers, apenstaartjes alsook zes vreemde tekens die bijna niemand kent. Zo was de kluis onmogelijk te openen en zelfs de kluizendienst kon dat niet. Voor elke computer waarmee hij werkte had Dom een aartsmoeilijke combinatie. Soms wisselde hij maandelijks de codes en verving ze dan door een andere vreemde cijfertekens combinatie. Vooral de codes van zijn bankzaken zijn zeer sterk afgeschermd. Dom liet niets aan het toeval over en lette steeds goed op. “Oké Doc... ik ga die map met de specifieke gegevens over de lijkschouwing van Kierkegaard nu even vlotjes lezen.”, zei Dom met onschuldig klinkend stemmetje. Hij vroeg zich af wie hen afluisterde en alsof lijkschouwer Doc telepathisch begaafd is, schreef hij op het papiertje reden van afluistering. Dom trok een lelijk gezicht. Hij moest het geweten hebben.

‘Afluistering op bevel van Lady dikke Patapouf sinds Bomans zich met alle Cold Cases bezig houdt. Natuurlijk hoopt ze openliggende geldzaakjes te vinden. Daarom snuffelt ze overal. Laatst een Cold Case geweten van een collega in Leuven die ontdekte dat er een zichtrekening met geld op niet werd gemeld. Er zat ongeveer drieduizend euro op. Wie denk je dat die rekening heeft leeggehaald? Ja juist... onze madam Patapouf. Toen de

familie de rekening wilde opvragen vertelde men dat er niets op stond. Ambras, ruzie... rechtszaak... maar Patapouf was slimmer en was er dus mee weg. Ook draadloze microfoon achter mijn computer. Kijk zelf maar...'

Dom wilde graag meer over alles weten. Maar dat kon alleen op hun speciale afspraakplaatsje. Dom en Doc kwamen vaak samen op een cafeetje buiten de stad. "Bon Doc... dossier gelezen. Veel stond er niet in. Eum... wat denk je van een lekker potje biljart vanavond in 't Blazoen? Dan kunnen we onze visafpraak in de Ardennen voor augustus bespreken, bij een lekker pintje. Wat denk je?", stelde Dom voor. Doc knikte met een luid en vrolijk geroepen 'ja'. De rechercheur keek toe hoe Doc het papiertje boven een bunsenbrander hield. Het vatte dadelijk brand en was op een seconde opgebrand. Dom nam het dossier op en groette Doc luidop. Het gebeurde wel meer dat Doc afgeluisterd werd. Maar de schouwarts had de gewoonte al zijn spullen te controleren en zo had hij vorig jaar die microfoon gevonden. Wat Patapouf daarmee van plan was, mocht volkomen duidelijk zijn... geld uit vergeten zaakjes zuigen. Wat Dom wel wist is dat Patapouf en Doc elkaar niet kunnen rieken of zien, net zoals hijzelf. En mogelijk had Patapouf die microfoon daar eveneens laten plaatsen om Doc te betrappen op illegale dingen om hem buiten te kunnen bonjouren. Ook met de draadloze kleine webcam had de schouwarts raad geweten. Het ding was zelfs niet te zien op de muur. Maar Doc had er een zware ladekast voor geschoven. Natuurlijk kon Patapouf er niets tegen beginnen omdat zij dan zichzelf zou verraden. Dom had besloten bedoeld Pasja dossier, vooral die speciale aparte gele map erin weg te steken in zijn wapenkluis mocht Patapouf eens wat te nieuwsgierig gaan laten neuzen in zijn laden. Zoiets deed ze bij gelegenheid wel eens. Met het dossier reed hij terug naar het politiegebouw. Het was ondertussen reeds namiddag en zijn maag knorde. Maar eerst een telefoontje plegen naar zijn huis, nam zijn loopfoontje en swypte zijn eigen telefoonnummer die verbonden staat met zijn PC, zodat de oude kater hem kon horen. Snorretje hief dan zijn kop tegen de luidspreker, wetende dat zijn baasje daar aan het bellen was. Hij wachtte geduldig tot hij Doms zachte stem hoorde en begon heel luid te spinnen als een tevreden en gelukkige kat. Het snorrend bromgeluid van Snorretje gaf Dom een erg fijn gevoel. Hij was gek op die kat die hij al bijna zeventien jaar had. Mensen die Dom bezochten kenden hem "Dag mijn klein Snorretje... hoe is het met mijn lieve deugniet? Moet baasje straks

verse lamsnietjes meebrengen? Mmm... dat lust ons Snorretje wel graag, eh?”, zei Dom erg teder. Hij wachtte even tot hij ‘*Meowmeow, prrr... miauw... prrr...prrr... prrr... prrr...*’ hoorde, zette de radio op voor de kat en legde op. Dom was gek op zijn kater Snorretje. Het beestje was reeds zestien jaar en de rechercheur was er wel bezorgd om. Dom hield er rekening mee dat Snorretje op een dag voorgoed zijn pijpje aan Maarten zal geven. Die gedachte gaf hem een vlijmende steek om zijn hart en dacht er liever niet aan. De rechercheur parkeerde zijn wagen in de ondergrondse politieparking en liep terug naar zijn afdeling waar brigadier Lemmens hem reeds opwachtte. Willy trok een zeer bedenkelijk gezicht toen hij zag hoe commissaris Bomans reageerde. Ontdaan... triest en geschrokken was de best benaderende omschrijving. Eigenlijk kon je het niet beschrijven, meende zijn brigadier te vertellen. Dat bevestigde echter voor Dom een sterk vermoeden. Dom liet Willy uitspreken. Ja dat dossier vol rommel. Het was een vervelende zaak liet Lemmens optekenen. De rechercheur luisterde aandachtig wat Willy nog te vertellen had. Dom vernam dat de baas fameus geschrokken was “Hallo chef... ik was even langs onze baas gegaan om hem te melden dat we een onvolledig dossier hebben, vol datarommel. Nou... hij was daar zelf zeer erg van geschrokken want zei ie... dat dossier had compleet moeten zijn. Dat was zo toen men een stapel van die Cold Cases brachten die nog niet waren opgelost. Hij had ze allemaal bekeken en raad eens... wat er nu in zit zat er eerst niet in. Ik vroeg de baas of hij die Donia Esysged kende want dat die volgens Swa het dossier ook al had bekeken. Hij reageerde nogal raar.”, vertelde Willy, terwijl hij dat nieuwe dossier verder opmaakte. Dom vond het een rare bedoening. Volgens Swa was dit dossier twee weken geleden bekeken door die Donia Esysged. Maar Bomans had dat dossier pas eergisteren gekregen en toen was het nog allemaal volledig in orde. Wat was hier toch allemaal gaande? De vraag luidt of iemand had zitten snuffelen in dat dossier toen het bij Bomans lag. De enige die dat onbelemmerd kon doen is de graatmagere Hassan el – Lanjri, de secretaris van de baas. Maar wat zou ie daarmee gewonnen hebben? Dom wilde deze jongen nog niet verdenken, al gedroeg hij zich soms erg verdacht. Slachtoffer van de Patapouf? “Heb je naar het getuigenverslag gevraagd, Willy?”, wilde Dom sowieso weten. “Jazeker en de commissaris heeft verzekerd dat het getuigenverslag er toen wel bij zat.”, zei Willy peinzend. Dat getuigenverslag was super belangrijk. In het dossier dat Doc had meegegeven zat geen getuigenverslag, annex verdachtenverslag bij,

wel een heleboel zeer interessante dingen, maar dat nu net niet. Dom stond op en nam de gele map uit Doc's dossier. Hij liep er mee naar zijn wapenkluis, stak het erin en beveiligde het met een nieuwe cijfers – letters, alsook vreemde lettertekens combinatie. Een ijzersterk wachtwoord. Dom wilde hiermee voorkomen dat er iemand mogelijk zijn combinatie kende en vuil spel met hem wilde spelen. Dat mocht absoluut niet gebeuren. Hij overwoog ook zijn hele afdeling terug opnieuw te beveiligen want sommigen van zijn mensen namen het helaas niet zo nauw met de beveiliging van hun persoonlijke wapenkluizen. Nu ja... zijn wapenkluis is thans volledig afgeschermd en Dom is allerm minst van plan de nieuwe combinatie door te geven aan de dienst wapenbeveiliging, hoewel dat principieel verplicht was. Kortom... de rechercheur vertrouwde op zijn afdeling slechts één persoon en dat is zijn ondergeschikte, brigadier Willy Lemmens maar voor de zekerheid zou Dom hem beter ook niets vertellen... althans nu nog niet. Hij liep terug en zag Willy het dossier rustig doorbladeren. Hij zag hoe de brigadier af en toe zijn wenkbrauwen fronste. Er zat dus iets wat Willy noch zichzelf wisten. Het wapen waarmee Kierkegaard doodgeschoten is, was sowieso geen politiewapen. Lüger! “Wat denk je ervan, Willy? Zoals je ziet is Kierkegaard door een vreemde kogel geveld of iemand die een Lüger in huis heeft. Maar lees ook het verslag over de gebruikte kogel. Het is erg vreemd dat Ballistiek deze info doorgeeft aan Doc. Normaal is dat niet voor hem bestemd maar voor de onderzoekende inspecteur. De vraag luidt dan... waarom kreeg Kris ‘*Mottige Kwast*’ Caersmaker dit verslag niet? Wordt hij misschien verdacht of zo?”, merkte Dom peinzend op. Maar eigenlijk zat er veel meer achter dan dit, meende de rechercheur. Kierkegaard werd neergeschoten in een wijk waar veel diamanten verhandeld worden. Het kon natuurlijk gewoon stom toeval zijn. Eigenaardig genoeg was er geen bloedplas bij het lijk gevonden en dat duidt er op dat ie ergens anders neergeschoten werd en precies in een straat achtergelaten van de joodse wijk. Waarom dan net dàar in die erg bedrijvige dure diamantwijk? Rookgordijntje? Mogelijk, maar toch wel hoogst onwaarschijnlijk. Er spelen zeker andere onbekende maar cruciale factoren een rol in deze curieuze moordzaak. Doms brein werkte koortsachtig door op zoek naar nieuwe puzzel stukjes. Maar elk nieuw ontvouwd puzzeltje creëerde vijf nieuwe. Een ontnuchterende vaststelling, vond Dom. Deze Cold Case kon niet zomaar opgelost worden. Dat sowieso niet! Niet alleen ouwe koek maar ook mysterieus. “Ik ga morgen eens naar Kris Caersmaker. Ga je dan mee?”, wilde Dom weten.

“Sorry chef... ik had daarstraks... toen u net naar Doc was, geprobeerd die Kris Caersmaker te bereiken. Er woont kennelijk helemaal niemand op dat adres dat in zijn personeelsdossier stond. Het vreemde is... al talrijke jaren niet meer volgens het immobiënkantoor. En wat nog vreemder is, beste chef... daar heeft nooit iemand met de naam Kris Caersmaker gewoond, enne... bovendien... als een harde lap op een vuurpijl... dat appartement staat al negenendertig jaar leeg. Dat immo bureau overweegt het ganse gebouw met de grond gelijk te maken en er een kantorencomplex van te maken. Heb dan vervolgens de bevolkingsdienst gebeld. Blijkt dat daar nooit ene Kris Caersmaker ingeschreven is, ook niet in de periode dat hij hier werkte. Zijn Rijksregisternummer klopt evenmin. Het is alsof deze kwast nooit bestaan heeft. Hoe verklaart ge dat dan? Oudere collega’s kennen hem als een zure vent die op alles en nog wat iets had aan te merken.”, zei Willy. Dom keek op. Foto’s... natuurlijk, die moeten er zijn! Politieagenten moeten een badge met foto kunnen tonen. Kris Caersmaker moet zeker in het Register staan. Kon niet anders. Je kon niet zomaar bij de politie werken zonder strikte privé gegevens “Zijn er foto’s van hem hier in het politieregister?”, vroeg Dom erg nieuwsgierig. “Nope chef... ook al heeft hij een foto laten maken van zijn smoel voor de politie identificatie en moeten we daar een kopie van hebben... er is totaal niets meer van terug te vinden. Deze rare vent is gewoonweg gedesintegreerd... kortom, van de aardbodem verzwonden. Per ongeluk of met opzet verwijderd. Wie zal het zeggen?”, merkte Willy op. Dom fronste beide wenkbrauwen en als hij zoiets doet betekende dit zeker onheil van de bovenste hoogste plank. Met andere woorden... de chef zal er zich dus obsessief in vastbijten tot die zaak opgelost is, hoe lang dat ook mocht duren. Dat is nu echt DeeDee! De sympathieke en goudeerlijke politierechercheur. Willy was er trots op om voor zo’n chef te mogen werken. Top “Er moet toch iemand zijn die zijn gelaatstrekken kende? Naar de politietekenaar ermee. Ken jij zo iemand die met Caersmaker samenwerkte?”, vroeg hij geërgerd. “Jawel chef... onze baas Bomans himself. Die heeft er jaren mee samengewerkt.”, zei hij. Dom greep onmiddellijk de binnenhuistelefoon, toetste drie cijfers in en wachtte zorgvuldig. Hij hoopte alleen Bomans dadelijk aan de lijn te hebben, niet zijn secretaris Hassan. Volgens Dom een brave jongen maar een bangeschijter en toch ietwat verdacht, gezien de goede relatie die hij had met zijn criminele broer Ahmed el – Lanjri. Dom wilde echter Hassan sowieso alle kansen geven zich te ontwikkelen tot een goed politieman. Daarom zal Dom met Hassan steeds

kameraadschappelijk en vriendelijk mee omgaan. On y verra dit l'aveugle (*Vertaling: we zullen zien zegt de blinde, noot van de auteur*) zei Dom steevast als hij iemand of iets niet vertrouwde. Bomans wilde Hassan wel blindelings vertrouwen “Aha beste baas... sorry dat ik u stoort. We vinden helaas geen foto meer van Kris Caersmaker en volgens Willy hebt u er jaren mee samengewerkt. Mag ik de politietekenaar naar u sturen? We moeten weten wie we zoeken.”, legde Dom uit “Niet nodig. Ik heb nog een foto van Kris met mij er op. Ik mail je hem door...” “Neeneenee baas... niet doen! Alstublieft... niet mailen. Scan het in en ik kom de afdruk wel zelf halen.”, zei Dom er krachtig op drukkend. Bomans keek op van Doms vinnige reactie. Maar Bomans wist dat Dom doorgaans een goede reden heeft om zo te ageren. Doch dit keer wilde Bomans het sowieso wel weten. En als Dom een reden heeft, ergerlijk genoeg, niets zegt, kan je donder op zeggen dat het ernstig is. Daar hield commissaris Bomans steeds rekening mee. En nu was hij erg nieuwsgierig. Bomans probeerde te raden waarom Dom zo strikte gebeten ageerde “Huh? Heb je daar echt wel een behoorlijk goeie reden voor?”, vroeg Bomans volkomen verbluft. Dom grinnikte, wilde het met zijn schitterende onnavolgbare beeldspraak uitleggen. Bomans trok een behoorlijk zure snuit toen hij de vrolijke standup comedian praat van zijn goede rechercheur aanhoorde. Soms had Dom zijn roeping gemist, vond de commissaris. Maar hij waardeerde Dom vooral als mens die zich niet te vies voelde om fouten te durven toegeven. Bomans luisterde. “Baas, kunt ge u een enorme, zware ronde luchtballon met twee gigantische ezelsoren voorstellen?”, vroeg Dom op een schaterlachende manier. Nu moest Bomans ook gnuivend grinniken. Juist ja... De commissaris liet Dom verder uitspreken. Soms hikte Bomans lachend. Dit was zo grappig op Doms manier. “Oeps... jawel. Die laatste ballon fladderde rond ergens boven onze OLV toren.” “Inderdaad baas en ik denk niet dat de kanunnik daar een mooi orgelliedje van zou kunnen maken.”, liet de rechercheur weten met humoristische expressieve beeldspraak. En Bomans wist heel goed wie zijn ondergeschikte exact bedoelde. Uiteraard... de Eerste Schepen, mevrouw Lydia ‘*Patapouf*’ Verbeelen, een tot en met, door en door corrupt maar ontzettend dik, agressief vrouwens die iedereen met veel plezier afblaft, verwenst en beledigt. Ze is alsook het marionetje van de burgervader Paul Jonckheere, alias Pajo Paljas. Maar wat Dom absoluut niet wist was dat de ganse Cold Case zaak ook hemzelf aanging. Vandaar dat Doc hem quasi gevraagd had geen onderzoeken te voeren naar die speciale map die thans

verstopt zat in zijn wapenkluis. Doc wist er meer over dan wie ook maar hij had een dure eed en belofte gedaan aan een stervend eerbaar persoon en moest er over zwijgen vooral tegenover Dom. De schouwarts wist echter dat Dom slim genoeg zal zijn om het geheim ervan zelf te ontrafelen. De commissaris legde de telefoonhoorn op maar Dom niet dadelijk. Hij had enkele seconden later die specifieke ‘klik’ gehoord van een derde luisteraar op het gesprek dat hij had met commissaris Bomans. Nu wist Dom zeer zeker dat er meer mensen achter de zaak Sus ‘Pasja’ Kierkegaard aan zaten. Dom tipte op Hassan al – Lanjri als mogelijke klikspaan van de dikke Patapouf. En waar was Caersmaker? Meer nog... wie was de ‘Mottige Kwast’ echt? Hoe is hij er verdomme in geslaagd politiemannet te worden zonder dat men zijn ware identiteit kende en kent. Dom zette zijn computer op, voerde zijn ID code in en tikte op de titelbalk ‘personeel’ in. Toen voerde hij de naam ‘François Kierkegaard’ in. Er verscheen dadelijk een venster met ‘access denied’. Verbaasd staarde Dom er naar. Het was de allereerste keer dat hem de toegang tot een dossier geweigerd werd. De rechercheur kon geen zinnig woord uitbrengen. Hij had dezelfde ID autorisatie als commissaris Bomans... klas twee. De op één na allerhoogste klasse. Het was Willy ook dadelijk opgevallen, maar meende het wel te weten hoe de vork aan de steel zat. Sinds enkele jaren geleden de Rijkswacht tot één federale politiemacht werd hervormd zijn er diverse autorisaties veranderd. Maar dat hij als Klasse II iemands dossier van dezelfde klasse II niet mocht inzien, gaf sowieso te denken. “Raar eh, chef? U hebt op één na de grootste autorisatie code en dan nog wordt u nu geweigerd. Ik vroeg het al aan onze baas Bomans maar die kon er tot zijn grootste verbazing ook niet in.”, zei Willy rustig. Dom dacht er over na maar nop. Dat begreep hij absoluut niet. Zou de ‘eenheidsworst’ Politie – Rijkswacht een flop zijn? Als dat zo was dan is het wel een supergigantische flop van ambtenaren “En wie heeft ‘t hoogste? Pajo Paljas? Dat zou me niet verwonderen.”, bromde Dom fel. Hij had een vinnige hekel aan de burgemeester... vleesgeworden hautain ventje. Geen wonder dat madam Patapouf er gek op was. Soort zoekt altijd soort. “Nope chef... Pajo Paljas heeft dezelfde autorisatie als u en de baas namelijk Klasse II. De hoogste Klasse I is voor de federale minister van Binnenlandse Zaken, Polle Dewallen.”, vertelde Willy bedrukt. Dom knarsetandde. Het is al erg genoeg dat een weetgrage bemoeizieke minister zich in hun politionele zaken kan wurmen. Vriendjespolitiek en nepotisme op hoog niveau toe te passen. Misschien

om een partijlid, dronken achter het stuur een ongeval veroorzaakte, te beschermen. Het is begot van alle tijden maar Dom h  tte het erger dan erg. “Zucht... nondetonnerre toch... maar moeit die opgestrikte blaaskop zich overal mee? Vroeger was de commissaris de hoogste in rang voor deze autorisatie of onze grote bazin mevrouw Katrien Boellaards. Heeft zij nog autorisatie?”, wilde Dom weten. Willy keek naar personeel antecedenten van Boellaards... Klasse II “Huh... voor zover ik de autorisatiegegevens heb ingekeken, niet meer, ook Pajo Paljas dus niet meer. Minister Dewallen heeft alle lakens naar zich toetrokken, maar ik betwijfel dat hij dat specifiek deed omwille zaak Kierkegaard, hoor. Hij wilt gewoon de zuivere macht over de politie   n de lokale politie. Ik denk niet dat hij beseft hoe oerdom dat is. Als de MSM (*Mean Stream Media, noot van de auteur*) er achter zou komen zou er een levensschandaal in het land tot uitbarsting komen. Maar anderzijds kan hij politieke vriendjes er mee beschermen eh?”, zei Willy peinzend terwijl zijn blik zich vast op het computer scherm fixeerde. Dom dacht over Willy’s opmerking na. Er waren inderdaad veel mogelijkheden waarom de minister van Binnenlandse Zaken de hoogste code wilde hebben terwijl hij totaal geen bevoegdheid heeft in inwendige politionele zaken. Wat een blaaskaak, dedj   “Hmm... toch niet zo onnozel als je alles in aanmerking neemt. Ik denk dat het hem ook te doen is om alle korpsen te controleren wat ze over hem vertellen en zeggen. Je weet dat je een hoge autorisatie moet hebben om bijvoorbeeld onze baas Bomans te controleren. Stel je even voor dat onze baas zich laat ontvallen dat Dewallen een lompe boer is. Er zullen genoeg flapoortjes zijn die dat doorbrieven aan de minister via die code. De rest kan je wel raden, eh?”, meesmulde Dom op quasi kwade wijze. Willy knikte. De chef had meestal honderd percent gelijk. Dom trachtte zijn dagindeling te organiseren om alle verborgen puzzelstukjes in die Cold Case zaak naar boven te brengen. Sus Kierkegaard was vermoord. Hij moest dus gaan uitzoeken wie dat deed en dat is momenteel de ganse kwestie. Dom trok een blokdiagram met de rode draad op de muur en vertrok vanaf de vermoorde politie inspecteur. De datum... op de kop af vierendertig jaar geleden. Had dat een betekenis? Dom betwijfelde dat ernstig. Maar anderzijds was het niet zo gek. Alles bij elkaar genomen had Bomans hem die CC bezorgd, Doc die niets wilde zeggen of bekennen, maar die wel deze ‘*Mottige Kwast*’ Kris Caersmaker kende... te ontdekken dat zijn autorisatiecode plots zonder opgaaf van redenen werd ingeperkt en de enige die Klasse I had zou voor de meerdere eer en glorie

van een super – domme minister zijn. Concreet genomen mochten alleen zichzelf, Mevrouw Katrien Boellaards en de commissaris Gaston Bomans de hoogste code, Klasse I gebruiken. Brigadier Willy Lemmens had Klasse IV, vroeger Klasse II. “Bon... ik zal Sus Kierkegaard dan maar beschouwen als dè dode bekende derde en van daar uit vertrek ik om alle puzzels te plaatsen.”, vertelde Dom peinzend en gedecideerd. Het was absoluut geen sinecure en nog veel minder een gewone routine moordzaak. Eerder een onontwarbaar kluwen waarin een kat zich nog zou verstrikken, meende de rechercheur met een bedenkelijk gezicht. Kierkegaard... Caersmaker... de moordenaar... allemaal onbekende facetten en geen getuigen of verdachtenverslag. Op de koop toe het tijdperk waarin de moord plaatsvond, 1972 “Oh, oh... maar wacht eens even chef... wat met de onbekende factor Caersmaker? Ook die naam kun je nergens in de politie databanken terugvinden. Het is dus niet alleen de inspecteur die deze zaak onderzocht maar alzo de dode Kierkegaard. Leeft inspecteur Caersmaker nog? Voorts hebben we dan die Donia Esyrged. Vreemde naam overigens... lijkt Wels of Zweeds te zijn. Enfin... die heeft het dossier Kierkegaard bij de Swa opgevraagd en gelezen. Maar anderzijds heeft ze dat dossier niet gevuld met die inforommel. Dat zou Swa subito presto dadelijk hebben opgemerkt.”, zei Willy peinzend. Daar was Dom het mee eens. Je kon de ouwe Swa niet bedotten met dossiers. Als er één letter veranderd is, wist Swa het. “Juist... ik geloof niet dat we die Donia Esyrged zullen terugvinden. Ik denk dat Swa me wel zal waarschuwen als deze dame nog eens bij hem komt opdagen. Hij wou me zowaar koppelen omdat het, althans volgens de Swa, een knap mokkeltje is. Enfin... je kent onze Swa, eh? Die ouwe goeierd is eigenlijk een hele toffe kerel die voor iedereen een goed woordje over heeft. Volgend jaar gaat ie op pensioen. Ik vrees dat hij zijn job heel erg gaat missen. De brave kerel is helaas een eenzaat. Hij was al eens komen smeken bij onze baas om langer te mogen blijven werken. Commissaris Bomans moest zwaar tegen zijn zin absoluut weigeren van Lydia Patapouf en Pajo Paljas. Die twee wilden hem echt weg... zozegzegd vanwege de digitalisering. Het is heel erg spijtig, maar ja... Er valt helaas niet veel aan te doen. Als je vijfenzestig bent... is pensioen verplicht.”, vertelde Dom mismoedig. Dom had oprecht medelijden met de brave Swa die liefst wou doorwerken tot zijn tachtigste levensjaar. Hij was gezond van lijf en leden had hij steevast beweerd en de politiearts had dat evenzo bevestigd. Swa kon makkelijk zijn baantje als archivaris probleemloos verder zetten en als het aan Dom, Willy en Bomans lag

zou Swa zijn wens zeker vervuld worden. Het enige was ze nog voor de Swa kunnen doen is hem laten opdraven als vakantie ‘*werker*’. En Swa rekende daar heel hard op. Hij wilde het zelfs gratis en voor niets doen. Maar Dom vreesde het ergste, Pajo Paljas en Patapouf kennende. Geen van die twee konden de Swa rieken of luchten. Dat kwam omdat die ouwe goeierd geen blad voor zijn mond nam. Die beleidsmensen hebben zich al vaak beledigd gevoeld door de grappen en grollen van de ouwe Swa. Niemand kon lang kwaad blijven op die ouwe baas. Tja “Ach... we zullen hem zo goed als we kunnen, helpen. Tussen haakjes. Dit dossier komt rechtsreeks van Doc. Hum... er is geen getuigenverslag bij. Bekijk jij het es.”, zei Dom, gaf Willy het dossier en ging zelf het uitgetypte schouwingsverslag lezen. Natuurlijk was die meer uitgebreid dan het onvolledige inforommel dossier. Toch kon Dom er zijn aandacht nauwelijks bij houden. Hij dacht aan de geheimzinnige map die hij in zijn wapenkluis had gestoken. Toch zal hij moeten wachten tot hij naar huis ging en dan Snorretjes lamsnietjes bereiden. Ach ja... om tweeëntwintig uur fluks naar ’t Blazoen waar hij met Doc had afgesproken. Het was een klein cafeetje in een kleine buurgemeente. Het cafeetje was niet bekend bij de politiediensten noch bij de stadadministratie. Alleen Doc en hijzelf kenden het herbergje. Niemand anders. Eigenlijk heeft het cafeetje een heel andere naam dan ’t *Blazoen* dat wel gekend is en zich in het centrum bevindt. Dat kleine herbergje was dan ook de enige plek waar Doc en Dom vrijuit met elkaar konden praten. Het was er nooit erg druk en er kwamen meestal enkel mannen. Je kon het een homo – cafeetje noemen. Dat was ook de reden waarom Dom en Doc daar steeds samen afspraken. Het was er erg rustig en niemand kwam je daar lastig vallen. Men beschouwden Dom en Doc als een koppel. De rechercheur dacht aan Doc’s ontboezeming inzake de af luistering. Maar waarom was de Patapouf zo erg geïnteresseerd in wat Doc doet? Dom geloofde echter niet dat Verbeelen hem enkel en alleen af luisterde om te weten hoe hij lijken open snijdt en zijn resultaten administratief becommentarieert. Misschien zocht ze gewoon naar een manier om Doc pootje lap te zetten en hem op een wettelijke wijze een C4 te kunnen geven. Nou ja, het zou hem absoluut niet verwonderen van Patapouf “Chef... dat dossier bevat wel meer info maar niet datgene wat we echt zoeken.”, bromde Willy peinzend. Dom wist het al zeker en zocht naar een goeie manier om Willy bij de zaak te betrekken zonder dat er serieuze problemen van komen. Want... Patapouf en Willy zijn twee mensen die je liever niet naast elkaar zet als

je ten alle tijde ruzie en problemen wil vermijden. Net als Dom had Willy een ontelbare hoop C4's gekregen van de Patapouf. En telkens kwamen Bomans en hijzelf er tussen zodat Willy niets te vrezen had. Lydia haatte Willy Lemmens uit de grond van haar hart en dat was nog slechts poeslief gezegd. En de brigadier? Die meed haar zo veel mogelijk op advies van Doc, Dom en Bomans. Dom lachte "Right Willy. Zeg jôh... vrij vanavond? Heel mooi. Ik pik je op rond negen uur..."

Doc's peilloze geheimen over de vermoorde inspecteur François 'Pasja' Kierkegaard en de verdwenen Kris 'Mottige Kwast' Caersmaker intrigeerden Dom vreselijk...

De rechercheur was erg benieuwd naar wat zijn goede vriend Doc hem te vertellen had over de neergeschoten inspecteur Sus Kierkegaard alias de 'Pasja' en wie inspecteur Caersmaker werkelijk was. Dit keer nam hij brigadier Willy Lemmens met zich mee. Deze politiemann had zich al vaak laten uitblinken als een sterk te vertrouwen agent die zijn mond kan houden wanneer dat nodig was of wanneer de chef... rechercheur Dominique Degryse, hem dat vroeg. Groot was de verbazing van Dom toen hij vernam dat Sus Kierkegaard mogelijk zelfs een ver familielid zou zijn van hem. Kierkegaard werd vermoord om iets wat hij alleen wist en nooit had willen of kunnen prijsgeven. Dom werd volkomen verbluft te vernemen dat Eerste Schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen blijkbaar ook naar het geheim van Sus Kierkegaard zocht. Maar wàt dat geheim precies inhield, wist Doc niet, of wilde het niet vertellen. De drie mannen maakten samen een afspraak niets over de vorderingen van het onderzoek los te laten tot het geheim onthuld werd. De vraag luidt echter of de drie goede vrienden daarin zullen slagen? Zullen er talloze obstructies worden gegooid op hun zoektocht? En alles wees daar inderdaad op...

"Sorry Doc, dat ik dit keer Willy bij me heb. Ik vertrouw hem wel voor de volle honderd percent en vraag je hetzelfde te doen.", verontschuldigde Dom zich voor de aanwezigheid van zijn brigadier. Maar Doc wuifde die weg en knikte dat alles in orde was. Doc en Willy bestelden een fris pintje en Dom steeds zijn watertje of fruitsapje. Het was eerst een hele tijd stilletjes. Geen van de drie zei een woord. Er

viel een licht aangename stilte. Een vriendelijke, aangename stilte tussen drie goede kameraden. Een stilte die vrij lang duurde doch niemand voelde zich geroepen die als eerste te breken. Willy keek het kleine cafeetje rond. Het was een rustiek met een zeer aangenaam aanvoelend interieur. Er waren enkele mannen te zien die gezellig met elkaar keuvelden. Hoewel hij hier nooit eerder geweest was, vond de brigadier het een zeer aangenaam – gezellige herberg die eigenlijk een oud Vlaams rustiek uiterlijk ademde. De ietwat melancholische atmosfeer werd op geluisterd met de hese stem van Paul McCartney die over de dag voordien zong...

♪ *Yesterday all my troubles seemed so far away.*

Now it looks as though they're here to stay ♪

Oh, I believe in yesterday.

♪♪ *Suddenly I'm not half the man I used to be.*

There's a shadow hanging over me ♪♪

♪ *Oh, yesterday came suddenly* ♪

“Nou jongens... we zijn nu samen. Allez Doc... vertel me nu es wat meer over die Sus Kierkegaard, alias de Pasja?”, leidde Dom vriendelijk het gesprek in. De schouwwarts keek zijn vriend met ernstige maar droevige blik aan. Hij wist maar al te goed wat er ging komen. Antwoorden geven? Daar kon hij zich helaas voorlopig niet aan wagen, gezien zijn gegeven belofte te zwijgen, sowieso zeker tegen rechercheur Dominique Degryse. Het was sowieso knap lastig voor Doc. De antwoorden stonden weliswaar in de gele map, maar daar had Dom op dit ogenblik bitter weinig aan gezien de bijzonder cryptische inhoud die ook eerst dient ontleed te worden. Doc wist maar al te goed dat er Dom een enorm huzaren stukje lag te wachten met deze Cold Case. Erger nog... het ging om familie van Dom. Maar dat wist rechercheur Degryse (nog) niet. Het was al moeilijk genoeg. “Wil jij dat allemaal wel weten, maatje? Heb je de aparte map gelezen?”, vroeg Doc met een lichte vertwijfeling in zijn stem. Dom schudde het hoofd en haalde bedoelde map dubbelgevouwen uit zijn vestzak. Hij opende het en wilde de regels lezen. Doc legde zijn sterke hand op de onderarm van Dom en keek hem recht in de ogen. De politieman reageerde verbluft. Doc deed meestal niet zo emotioneel. “Dom... mijn jongen, denk goed na of je dit wel wilt lezen. Ik heb lang geleden aan een stervende goede vriend beloofd om tegenover jou mijn mond te houden.

Maar nu heeft Bomans heeft je godjandorie opgezadeld met die rottige Cold Case en heb ik geen andere keuze dan jou meer niet dan wel iets te zeggen. Doc leek te grommen diep achterin zijn keel alsof het hem meer dan behoorlijk dwars zat. Toch begon Dom de eerste pagina van die map grondig te lezen en zijn heldere donkerbruine ogen vlogen over de regels. Willy zweeg maar zag af en toe een behoorlijke frons van Doms linker wenkbrauw verschijnen. Doc keek een andere richting uit alsof het hem niet aanging. Er viel een rare stilte terwijl Dom las. Willy bestelde hetzelfde. Dom hield zijn aandacht op de map en bestelde niets. “Doc... wees eerlijk. Wie is Eric Van Reck? Is dat de moordenaar? Alsjeblieft ik wil het graag weten.”, smeeke Dom. De schouwarts keek zuur. Hij kon en mocht het niet zeggen vanwege die oude belofte. De tranen blonken in zijn ogen en Dom voelde pijn omwille zijn vriend Doc. Dom had maar een klein hartje en drong dus niet verder meer aan. De tranen in de ogen van zijn goede vriend deden Dom pijn. “Dom... mijn beste jongen. Vraag me dat alsjeblieft niet. Ik deed een belofte en ik wil mezelf nog in de ogen kunnen kijken voor de spiegel. Hou die map maar. Ik laat het aan jou over of je dit gaat onderzoeken, of niet. Als het aan mij lag, ging ie sowieso de versnipperaar in. Dat is het enige wat ik daarop kan zeggen, maatje.”, vertelde Doc terwijl hij met zijn mouw de tranen weg veegde. Dom was te prooi gevallen aan emoties die hij niet kende. Er was echt iets verschrikkelijks aan de hand met dossier Kierkegaard. En uiteraard was hij sowieso van plan dit tot op de bodem uit te spitten. Dom hield nu eenmaal niet van geheimen in zaken die hij moest onderzoeken, zeker niet als deze mogelijk over hem gaan. Want hij speelde een rol in die kwestie. Daar was de rechercheur thans honderd percent zeker van. Sus Kierkegaard zou dus een ver familielid van hem zijn. Voor Dom was dit een teken dat hij echt meer wilde weten van die zaak. Hij keek Doc aan. “Mijn maatje... ik beloof je dat ik jouw zal bijsturen waar nodig maar alles uit de doeken doen... dat kun je me niet vragen. Zoek eerst uit waar Caersmaker zich heeft gevestigd. Die speelt een centrale rol in gans de zaak en dat gaat terug tot 19 november 1969, exact drie maanden nadat jij geboren bent. Toen had het rampzalige einde zich ingezet voor Sus Kierkegaard. 19 augustus 1969... Jouw geboortedatum.”, vertelde Doc een deel van de zaak. De rechercheur keek zijn vriend fronsend aan. Het was inderdaad zeer raar. Was het gewoon stom toeval? Maar Dom had al vroeg in zijn politiecarrière geleerd dat toeval niet bestaat. Mjah “Ja, juist Doc... Eén groot probleem. Caersmaker is niet diegene wie hij beweert